

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

Protokolant Emilia Bieńczak

w sprawie **T.D.**

ukaranego z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

w dniu 6 lutego 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranego
od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-
Śródmieścia w Warszawie

z dnia 31 lipca 2023 r., sygn. akt V W 1315/22,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części, w jakiej nie
zawiera on rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu
prowadzenia pojazdów, którego zastosowanie było obligatoryjne i
w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla
Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

T.D. został obwiniony o to, że w dniu 2 lutego 2022 r., ok. godz. 19:45 w W.
na skrzyżowaniu ul. [...] i ul. [...] wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu

drogowym, określonym w art. 3 w zw. z art. 4-7 ustawy o kierujących pojazdami, w ten sposób, że kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki [...] o nr rej. [...] nie mając do tego wymaganych uprawnień, tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 w zw. z art. 4-7 ustawy o kierujących pojazdami z dnia 5 stycznia 2011 r. (Dz.U. z 2021 r., poz. 1212 z późn. zm.).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, wyrokiem nakazowym z dnia 31 lipca 2023 r., sygn. akt V W 1315/22, uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.500 zł (pkt I) i zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa (pkt II).

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez strony postępowania i uprawomocnił się z dniem 31 sierpnia 2023 r.

W dniu 24 listopada 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego, który zaskarżył powyższy wyrok nakazowy na niekorzyść T.D. w części dotyczącej orzeczenia o karze, w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Prokurator Generalny podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., polegającego na nieorzeczeniu wobec obwinionego T.D. obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do czego zgodnie z treścią przywołanych przepisów, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2022 r., sąd był zobowiązany w sytuacji uznania obwinionego za winnego popełnienia, w dniu 2 lutego 2022 r., wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. W konsekwencji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. w składzie

jednoosobowym (*vide* art. 15 § 4 k.p.w.). Zaskarżone orzeczenie zapadło bowiem z rażąco obrazą przepisów prawa materialnego wskazanych w zarzucie.

Przepis art. 94 § 3 k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2022 r., nadanym ustawą z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r., poz. 2328), nie pozostawia sądowi żadnej dowolności i stanowi wprost, że „w razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów”. Nie budzi zatem wątpliwości, że w razie skazania za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w., które popełnione zostało po 31 grudnia 2021 r., obligatoryjne jest orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Przy czym słusznie zauważa Prokurator Generalny, powołując się na dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego, że biorąc pod uwagę funkcjonalny związek pomiędzy popełnieniem danego wykroczenia a zakresem mającego zostać orzeczonego środka karnego, zakaz prowadzenia pojazdów orzekany w niniejszej sprawie powinien dotyczyć pojazdów mechanicznych (zob. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2019 r., III KK 222/18; wyrok SN z dnia 11 czerwca 2019 r., III KK 234/18).

W zaistniałej sytuacji, uznając T.D. za winnego wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. popełnionego w dniu 2 lutego 2022 r., a zatem po nowelizacji art. 94 § 3 k.w., zobowiązany był orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Tymczasem zaskarżony wyrok nie zawiera powyższego rozstrzygnięcia o charakterze obligatoryjnym, naruszając tym samym w sposób rażący wskazany art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. Uchybienie to miało istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku nakazowego, albowiem T.D. nie poniósł wszystkich dolegliwości przewidzianych przez ustawę w związku z popełnionym wykroczeniem. Powyższe implikowało uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego w części, w jakiej nie zawiera on rozstrzygnięcia o rzeczonym środku karnym i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania. Postąpienie takie było możliwe mimo wniesienia kasacji na niekorzyść T.D. z uwagi na dochowanie przez Prokuratora Generalnego terminu wskazanego w art. 110 § 2 k.p.w.

Procedując powtórnie w granicach w jakich nastąpiło przekazanie (art. 442 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. i art. 112 k.p.w.) sąd *meriti* uwzględni poczynione

powyżej uwagi i rozstrzygnię o środku karnym, bacząc na przestrzeganie wynikającego z art. 94 § 3 k.w. charakteru środka karnego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

(P.B.)

[ał]